

בלבנון צוחקים
כל הדרך אל ההסדרה

דביר שרייבר

יהיה לו עוד יותר טוב:
אלייזר מספר על
הולדתו של הלהיט שהפך
להמנון המלחמה

עניין אישי, רבקי גולדפינגר

אתגרת

בשבע 1122 | כ"ז בחשוון תשפ"ה, 28.11.2024

צילום: רבקה יפה

"אמרתי לילדים: אנחנו בוחרים בהיש"

לאחר ששכלה את בעלה שאול הי"ד בקרב גבורה בלבנון ונותרה אם לעשרה יתומים, סמדר מויאל מסרבת להעניק לעצמה קרדיט מינימלי על נכונותה להקריב את היקר מכול: "אני לא חושבת שהעובדה שיש לי עשרה ילדים הצדיקה שהוא לא ילך לשרת את המדינה. יש לנו זכות להיות חלק מתקומת ישראל"

רבקי גולדפינגר

שרים יחד לשובם

יום שלישי | ב' בכסלו | 03/12 | 20:00 | כיכר החטופים ת"א

נעם יעקבסון

בן צור

ישי לפידות

שרים יחד
לשובם

20:00

מעגלי שיח עם
משפחות החטופים

19:00

- מתאחדים לשובם -

מטה המשפחות להחזרת
החטופים והנעדרים

הבית במודיעין

רשת הדיור המוגן 'עד 120' הבית במודיעין

הזדמנות אחרונה למחירי PRESALE אל תגידו שלא ידעתם

כשרות רבנות מקומית

חוגים ופעילויות

מרכז קניות

אירוח משפחתי

ספריה תורנית

בית כנסת

השגחה רפואית

*התמונות להמחשה בלבד

*6120

רשת דיור מוגן לגיל השלישי בפריסה ארצית:

הבית בתל אביב | הבית בהוד השרון | הבית בראשון לציון | הבית במודיעין
בקרוב: הבית בקרית מוצקין | הבית בנס ציונה | הבית בירושלים

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

תגובה חב"דית הולמת

איך לא להסתפק ב"ניחומים של הבל" על רצח השליח בדובאי?

צעירים, הוא בן 29, היא בת 27, ומנסה להספיק איתם כמה שיותר. אתה יודע שהסוף מתקרב, אז חייבים לחטוף: עוד הדלקת נרות חנוכה עם תרמילאים, עוד קריאת מגילה במסירות נפש לאסירים יהודים שהסתבכו בהודו, עוד ניגון חסידי בסעודת שבת "רגילה" עם עשרות אורחים.

6 ביום שני בלילה חזיתי עם עוד מאות בני אדם לארון של קוגן, שעבר בבית ההלוויות שמגר בירושלים, בדרך להר הזיתים. המונים הגיעו בגשם השוטף ללוות אותו בדרכו האחרונה (בנוסף להמונים בלווייה בכפר חב"ד). אבל הארון של קוגן התעכב, והשעה התאחרה, אז נכנסתי לאתר 'חב"ד און ליין' כדי לנסות להתעדכן היכן נמצא מסע הלוויה. תוך כדי החיפוש נתקלתי שם בטור קצר שכתב דניאל גורדון, תחת הכותרת "דרושה תגובה חב"דית הולמת", שהוכיח לי שלא טעיתי בהערכה שלי לגבי הסנטימנט החב"די אחרי הרצח המזועזע:

"אין מה להכביר במילים, גאוות היחידה העצמית ביותר שלנו נרמסה ונופצה לרסיסים. דמנו ובשרנו נשפך ונטבח. נרצחנו. הררי מילים לא יוכלו לתאר נכוחה ולו בדיל אחד של רגש חסידי לנוכח מציאות כה מזועזעת, כזאת שלעולם לא נוכל להתרגל אליה ולקבל בשאנונות. אסור. טבעי וכמעט מתבקש להתבוסס כעת בדמעות ויגון, אך אין לנו כזאת פריווילגיה. אחרי ותוך כדי הדמעות, חייבת לבוא במלוא העוצמה התגובה החב"דית ההולמת: עוד יותר שליחות, ועוד יותר מבצעים, ועוד יותר הפצת המעיינות, ועוד יותר עבודת התפילה, ועוד יותר העמקה בלימוד גאולה ומשיח, ועוד יותר חת"ת ורמב"ם, ועוד יותר אהבת ישראל על באמות, ועוד יותר זעקה מעומק הלב, ועוד יותר צדקה שמקרבת, ועוד יותר עוד".

"ועוד יותר עוד". נפלא. אגב, אני לא יודע מי זה הדניאל גורדון הזה, אבל שמתם לב למספר המילים המרוממות שהוא מצליח לדחוף במשפט אחד? מעניין ממני הוא למד את זה...

וחכו, זה לא נגמר כאן: 'זעיקר העיקרים, לא להתעייף, ולא להתעצל, ולא להשליך על השני, ולא לחכות בסבלנות, ולא לישון, ולא לרחף, ולא לחשוב שאפשר אחרת, לא לקחת באיזי, ולא להתרגל, לא להסביר, ולא להתפלסף, ולא להצדיק, ולא להיות שאנן, ולא להתעסק בטפל אלא בעיקר - המעשה הוא העיקר. השינוי מתחיל בנו, בכל אחד מאיתנו, והוא לא יכול להמתין למחר".

7 בדרך חזור הביתה, בשעת לילה מאוחרת וגשומה, חשבת לעצמי: נכון, אני לא חב"דניק, ואין לי את האומץ, התעוזה והלהט להציע ליהודי אחר להניח תפילין. אבל מה עם נגיד להזמין לסעודת שבת? להציע חברותא? האם בעצם החב"דניקים נושאים לבד בנטל של קירוב עם ישראל למסורת אבותיו? בתקופה ההיסטורית שבה אנחנו נמצאים מאז 7 באוקטובר, עם התעוררות יהודית בהיקפים כה גדולים, הם לא יכולים לעשות את כל העבודה. צריך לעזור להם, להיכנס מתחת לאלונקה.

כבר כתבתי פה פעם על החשש שלי להיות "דוס סוציומט", דתי ששומר את כל היהדות לעצמו. האם אנחנו מתביישים, או חוששים, לחלוק את התורה, האמונה והמצוות, עם מי שהן שלו בדיוק כמו שהן שלנו? האם אנחנו מסתפקים ב"אחדות" ולא מעזים לעלות למעלה, לקומת הקודש? אולי לפחות במהלך ימי השבעה על צבי קוגן הי"ד, שהאויב הרשע רצח באכזריות בגלל שהיה יהודי ובגלל שהיה שליח, ננסה אנחנו, באשר אנחנו, למלא קצת את החלל שנוצר בעולם? אתם יודעים מה? זה יוצא אפילו בטיימינג סמלי: בימים שבהם, כאמור, אלפי שליחים לא נמצאים בחזית שליחותם, כי הם בכנס השלוחים השנתי, ננסה להיות אנחנו קצת שלוחים. לא בקצה העולם. כאן, במקום שבו אתם גרים, עובדים, לומדים, משרתים.

אתם חושבים שרק באיזה מוטל מוזנח במומבאי שוכב יהודי אבוד שמדבר עם אלוקים ומתחנן שישלח לו מישוהו? זה קורה ברגעים אלה בשכונה שלכם. תאמינו לי, לא צריך לנסוע רחוק. לא לדובאי ולא למומבאי. רק לחיות, קצת, מתוך התודעה הזאת. השאר כבר יקרה מעצמו. זו לא תגובה חב"דית הולמת לפגיעה הנורא, זו פשוט תגובה יהודית הולמת. ●

הרב צבי קוגן הי"ד

4 אתם שמים לב לכמות הביטויים האופטימיים שמצליח הרבי מלובביץ' לדחוס בתוך שני משפטים? "תקוותי חזקה", "השגחה פרטית", "תתגברו", "תתחזקו", "תרחיבו", "מנוחה", "הרחבת דעת", "יתגדל", "יתאדר", "תורתנו חומתנו", "שמחה", "טוב לבב", "וחי בהם". וזה לא נגמר כאן: "מכפר חב"ד יפוצו מעיינות החסידות, תורת ומעשי נשיאנו הקדושים, עד שיגיעו גם חוצה לקרב לאבינו שבשמיים את כל אחינו בני ישראל בחדס וברחמים, ולהביא הגאולה האמיתית והשלמה על ידי משיח צדקנו בקרוב. ממני המשתתף בתפילתם ובתעניתם. ומובטחני בהשם יתברך שבקרוב ממש גם בשמחתם - אמיתית, פנימית ושלמה - בגשמיות וברוחניות גם יחד. מנחם שניאורסון".

5 זה די מדהים: שעות לפני ששמעתי על החטיפה של קוגן נזכרתי בסיפור של גבי ורבקי הולצברג הי"ד. קראתי כמו בכל שבת את החוברת 'התקשרות' שמצורפת לעיתון 'כפר חב"ד', ושם נתקלתי בסיפור המופלא הבא:

"בערב פסח, שעות אחדות לפני השקיעה וכניסת החג, יצא הרב גבריאל הולצברג, שליח הרבי במומבאי שבהודו, לסיבוב אחרון בין המלונות בעיר, כדי להזמין מטיילים יהודים להשתתף בליל הסדר של בית חב"ד". כשכבר סיים את הסיבוב וחשב לחזור לבית חב"ד, נתקל לפתע באכסניה מוזנחת שלא הכיר. השעון הראה שנותרו לו רק דקות בודדות, אך הוא החליט לא לוותר על ההזדמנות, שמא יש שם יהודים. ואכן, בספר האורחים שבכניסה הוא גילה שם שנשמע לו ישראלי. הוא שאל למספר החדר, עלה במהירות במדרגות, ונקש בדלת. אך אין קול ואין עונה. הוא המתין דקה, ואז נקש שוב. אין תשובה. הוא כבר התחיל לרדת למטה במדרגות, ואז פתאום נפתחה הדלת. עמד שם צעיר שניכר שהתעורר משינה עמוקה. 'מי אתה ואיך הגעת לכאן?', שאל אותו הצעיר בעברית, בחוסר סבלנות. בלי לחשוב יותר מדי, ענה לו הרב גבריאל: 'אלוקים שלח אותי אליך'. סבר פניו של האיש השתנה בבת אחת. 'האם אוכל להצטרף אליך לחגוג את ליל הסדר?', שאל, כמעט בתחינה. השליח, מופתע אך נרגש, השיב כמובן בחיוב.

בדרכם לבית חב"ד החל האיש לגלול את סיפורו: אני מישאאל, הבוקר, בעודי מטייל ברחוב, גנבו לי את הארנק ואת הדרכון. אין לי עליי שום מסמך מזהה, ואמרו לי שהקונסוליה סגורה בגלל החג. בכלל לא זכרתי שהערב ליל הסדר... הייתי חסר אונים לחלוטין. חזרתי לבית ההארכה שלי, נשכבתי על המיטה והתחלתי, להפתעתי, לדבר עם אלוקים. זה לא משהו שעשיתי עד היום. גדלתי בארץ בקיבוץ. מצאתי את עצמי אומר: 'הלילה ליל הסדר, ואני רוצה לחגוג'. אין לי כלום ואין לי עם מי. אלוקים, אם אתה שומע אותי - שלח לי עזרה!'. כך נרדמתי. ואז, התעוררתי פתאום לקול דפיקות בדלת. והנה אתה עומד שם ואומר לי: 'אלוקים שלח אותי אליך'.

הרב גבריאל חיך, ובאותו הרגע ידע שעשה את הבחירה הנכונה כשלא ויתר על הביקור האחרון הזה. באותו ליל סדר, האיש ישב בין עשרות יהודים נוספים והרגיש, יותר מכול, שאלוקים שמע אותו ושלה לו את התשובה.

אגב, אני ממליץ לכם מאוד לקרוא את 'השליחות האחרונה', ספר מרגש ומעמיק (לא תמיד זה הולך ביחד) שכתב ד"ר ליאור אלפרוביץ על מסכת חייהם הקצרה והמשמעותית של גבי ורבקי הולצברג הי"ד. הספר נקרא בנשימה עצורה, למרות שהסוף הנורא שלו ידוע היטב. אולי כי משורה לשורה אתה מוקסם יותר ויותר מגיבורי הכה

1 המכתב הזה מכיל פחות ממאה מילים. אבל כל אחת מהן, ממש כל אחת, היא חיזוק ועוצמה.

בראש חודש אייר תשט"ז (1956) חדרו שלושה מחבלי פדאיון לבית הספר למלאכה בכפר חב"ד, שבו למדו תלמידים מכל הארץ. הם נכנסו לבית המדרש בשעה שמונה בערב, וירו בתלמידים שהיו באמצע תפילת ערבית. ארבעה תלמידים ומדריך נרצחו. עשרות נפצעו, מהם חמישה במצב קשה, אחד מהם נפטר מפצעיו אחרי כמה ימים. תמונות מזירת הפיגוע, ובהן סידורים מוכתמים בדם, ועזעו את המדינה ואת העולם היהודי כולו.

ימים ספורים אחרי הפיגוע שלח הרבי מלובביץ' איגרת ניחומים שיועדה "לכל אחד ואחת מאנשי שלומנו, תושבי כפר חב"ד, המוסדות אשר שם, ובייחוד בתי ספר למלאכה וחקלאות, התלמידים, המורים, המנהלים, העסקנים וההורים". היה זה מכתב ראשון מתוך סדרה של מכתבי עידוד והדרכה שנשלחו אחרי האסון הגדול, שעורר פחד גדול בלב תושבי הכפר הצעיר שנוסד רק שש שנים קודם (במקום שנתגלתה מידת הדין - תתגלה עתה מידת הרחמים", כתב הרבי באחת האיגרות ההן, וקרא להרחבת הכפר ומוסדותיו).

2 רק חודש אחרי הטבח, הרבי מלובביץ' דיבר עליו לראשונה בפומבי (ולא בכתב באיגרות). בהתוועדות בחג השבועות הוא אמר: "לא צריכים להתפעל משום ניסיונות, גדולים או קטנים, ובפרט מהניסיון היותר אחרון... בוודאי שאסור להרהר אחר מידותיו של הקדוש ברוך הוא, אבל אין פירוש הדבר שהעניין עצמו מובן בשכל. לעת עתה לא מצאתי ביאור על זה, אבל ודאי הדבר, שמוזה יהיה כפליים לתושייה".

ושימו לב לאמירה המפתיעה של הרבי מלובביץ' בנוגע לאלה שמנסים לנחם אחרי אסונות קשים, באמצעות הסיפור של מיתת שני בני אהרון הכהן, והקביעה שהקדוש ברוך הוא מתקדש דווקא במיתת הקרובים אליו: "שנים כאלה שרוצים לבאר זאת על פי העניין של 'בקרובי אקדש', אבל באמת אין זה ביאור. וכפי שכתוב שם גופא 'ידום אהרון'. ההבנה של 'בקרובי אקדש' - גם זה אין יודעים. ולהסביר עניין אחד הבלתי מובן על ידי עוד עניין הבלתי מובן - הרי זה תנחומין של הבל. וידום אהרון".

3 בחזרה למכתב הניחומים הראשון. נחשפתי אליו לראשונה אחרי הטבח בבית חב"ד במומבאי, לפני 16 שנה (בדיוק! כ"ח בחשוון הוא יום השנה לפיגוע), שבו נרצחו זוג השלוחים הרב גבי ורבקי הולצברג הי"ד, ועוד ארבעה יהודים שהתארחו בבית חב"ד שלהם.

השבוע, בעקבות החטיפה והרצח של הרב צבי קוגן הי"ד, משליחי חב"ד בדובאי, נזכרתי שוב במכתב ההוא. מאוחר יותר גיליתי שקוגן היה נשוי לרבקה, אחיינית של הרב גבי הולצברג הי"ד. אבל גם בלי הקרבה המשפחתית הזאת, קוגן הוא הרי חלק ממשפחת השלוחים המופלאה ששוב חטפה מכה קשה. זאת ועוד: הרצח הזה קרה רגע לפני המפגש השנתי, כינוס השלוחים העולמי, שנערך בסוף השבוע הזה בחצרו של הרבי בברוקלין. בשביל שליחים רבים, ממקומות נידחים בעולם, זאת ההזדמנות היחידה בשנה לפגוש עוד חב"דניקים כמוהם. הם מזכים בכיליון עיניים לרגעים המשמחים האלה, שיתקיימו השנה בצל האבל הכבד על הפיגוע. אני סומך על הרוח הגדולה שלהם. ברור לי שהכאב הגדול יתועל מיד לתנופת עשייה. לתגבור המבצעים, החסד, המצוות.

אבל גם מי שאינו חב"דניק יכול לשאוב נחמה, ובעיקר תקווה, מהמכתב ההוא של הרבי מלובביץ' שנכתב לפני 68 שנה וכל כך רלוונטי, לצערנו. השבוע נפטר מפצעיו יונה בריף הי"ד, שנלחם על חייו מאז שמחת תורה תשפ"ד. יונה הוא הבוגר ה-27 של מוסדות "בני דוד" בעלי שנפל. כשקראתי את מכתב החיזוק של הרבי מלובביץ', חשבתי שהוא מתאים לאנשי המכינה בעלי, ולעוד כל כך הרבה משפחות, כל כך הרבה מוסדות וכל כך הרבה יישובים:

"תקוותי חזקה אשר בעזר השם יתברך השומר בעינא פקיאח ומשגיח בהשגחה פרטית, תתגברו על כל מונע, תתחזקו בבניינים הפרטיים והציבוריים, תרחיבו כל המוסדות בכמות ובאיכות. ומתוך מנוחה והרחבת הדעת יתגדל ויתאדר לימוד תורתנו-חומתנו, תורת חיים ודברי אלוקים חיים, וקיום מצוותיה בשמחה ובטוב לבב וחי בהם".

רפי ביטון & קולות מן השמים JERUSALEM ע"ש שושנה זילברשטיין

לשלומם של חיילי צה"ל וכוחות הביטחון
 ולהשבתם במהרה של החטופים

סופ"ש שירה, אחדות ותפילה

בברכת ובמעמד
 ראש העיר ירושלים, משה ליאון

שרים לשלומם

מסע מוזיקלי ברוח הזמן והתקופה
 רפי ביטון & קולות מן השמים - ירושלים
 בהשתתפות: נסים סאאל ומשה לוק

חמישי | ד' כסלו | 5.12.24 | 20:30 | בנייני האומה

תפילות שבת

קבלת שבת וערבית, שחרית ומוסף
 רפי ביטון & קולות מן השמים - ירושלים
 חזן אורח שי אברמסון עם חזן בית הכנסת צבי וייס

בית הכנסת הגדול בירושלים, רח' המלך ג'ורג' 56

שבת פרשת "ויצא" | ה' כסלו | 6-7.12.24

צילום: גיא יחיאל, מנדי הכטמן

כרטיסים באתר BIMOT ובאתר TICKCHAK

מגוון הנחות
 בבתי המלון
 סביב
 פרטים באתר

יאיר יעקבי
jacobiy@gmail.com

מחוץ לקופסה

בכל אופן הרמז לא רלוונטי, זה משחק אלים מדי. כששיחקנו את המשחק הזה כילדים ההורים שלי לא רצו להגיד לנו שדוקטור בלייק נרצח, אז במקום זה הם סיפרו לנו שדוקטור בלייק נעלב. שזה לא פחות גרוע, הרי כל המלבין פני חברו ברבים כאילו שפך את דמו. אז במקום לשאול מי רצח את דוקטור בלייק, אנחנו ניסינו לגלות מי בייש אותו מול כולם. התאוריה שלי תמיד הייתה פרופסור שזיפי. בטח הוא כינס את כולם באולם הנשפים ואמר שדוקטור בלייק הוא אומנם דוקטור אבל למדעי המדינה, שזה לא באמת נחשב, שלא כמו שזיפי עצמו, שיש לו פרופסורה! בקיצור, סכסוך אקדמי קלאסי. ואז הוא הניף את מפתח הברגים ואמר לבלייק: קח, עדיף שתתעסק באינסטלציה.

מפה לשם גם את המשחק הזה החלטתי להשאיר במעמקי הארון. נקסט - המשחק סיכון. בטחחחחח. היש משחק יותר טריגרי מזה לילדים באמצע מלחמה? אם יש אז אני לא מכיר. המשחק סיכון הוא משחק מלחמה שמטרתו כיבוש העולם בכוח הכוח. לא שייך בכלל בתקופתנו.

ובכלל, המשחק הזה לא מציאותי. במשחק סיכון הניצחונות המוחלטים מושגים באמצעות מלחמה עד הסוף והשמדת האויב. שלא כמו במציאות, שבה ניצחון מוחלט בא לידי ביטוי בהסדר מדיני מפותק עם ערבויות אמריקאיות מוטלות בספק. ככה באמת מתנהלת מלחמה, לא? חוץ מזה שבדיוק כמו מונופול, גם המשחק הזה אין לו סוף והוא תמיד גורר אחריו סכסוך משפחתי שגורם לך להגיד תודה שאין לך פמוט באולם הנשפים, אחרת לך תדע מה הילדים היו עושים זה לזה.

עוד משחק שצד את עיניי היה המשחק פלונטר. מכירים את הדבר הזה? פורסים על הרצפה מפה גדולה עם נקודות צבעוניות וצריך להניח גפיים על הצבעים לפי מה שיוצא בקובייה. חשבתי על זה, אבל אז החלטתי שכבר עדיף לבקש מהילדים לקפוץ מהשיש במטבח ישר על הגב שלי וזהו. למה למרוח את האירוע? הרי מהמשחק הזה אתה יוצא או נדיה קומנצ'י או סטיבן הוקינג, אין הרבה אמצע, ובגילי המתפלג זה לא סיכון שאני מוכן לקחת.

לבסוף סגרתי את הארון כלעומת שבאתי וירדתי לסלון בידיים ריקות, רק כדי לגלות את אשתי משחקת עם הילדים משחק קלפים בשם פרוידנט.

"גם אני רוצה לשחק", ביקשתי לקחת חלק ברגע המשפחתי המלבב, "רק תגידו על איזה פרוידנט אתם מדברים בדיוק, כי אם זה אחד אנטי־ישראלי אני לא יודע אם זה משחק ראוי".

הילדים חייכו במבוכה ואז הסתכלו על אמא שלהם במבט אומלל. "זה בסדר יאיר, אנחנו כבר לקראת הסוף", היא קלטה את הרמז, "אתה יכול ללכת לראות מסכים בינתיים".

"גשם בעיתו, כמה עצב בא איתו", כך שרה בחוכמתה רותי נבון באחת השורות הכי יפות שנכתבו בעברית, והצדק עימה. חורף זה באסה, גשם זה באסה, קור זה באסה.

קר שם בחוץ ואתם יודעים מה זה אומר - שהילדים כאן בפנים. קשה מאוד לשלוח את הילדים לשחק עם חברים כשבחוץ ריבונו של עולם נותן טל ומטר לברכה. וכך אתה מוצא את עצמך בארבע אחרי הצהריים עם כל הילדים בבית, מנסה להעביר את הזמן עד ארוחת הערב וההרדמות. זמן איכות יש מי שיקרא לזה, והמישהו הזה כנראה עדיין רווק. או הורה טוב ממני. כך או כך, הסיטואציה לא מחמיאה לי.

אבל גם ליעקביני שלכם יש את הרגעים שלו, והשבוע החלטתי לכבות את שלל המסכים בבית ולשחק עם הילדים משחק קופסה. מה שקראתם, משחק קופסה לא בשבת! מי שמע כדבר הזה? אני בכלל לא בטוח שמשחקי קופסה פועלים בימי חול. אבל אם לא ננסה לא נדע לעולם.

אז ניגשתי לארון המשחקים, פתחתי אותו כמו שפותחים את ארון הקודש (בוהירות, שלא יפול פאזל אלף חלקים על הרצפה), וחילפתי לנו משחק שנוכל ליהנות ממנו יחד. ובכן, מדובר במלאכה לא פשוטה. האופציה הראשונה הייתה משחק המונופול, אבל אני לא השתגעתי. מונופול הוא אומנם מהפופולריים שבמשחקי הקופסה, אבל מדובר בקן צרעות שאני לא מתכוון להתעסק איתו.

קודם כול, המשחק הזה לא חינוכי. הוא נותן לילדים את האשליה כאילו בחיים האמיתיים הם יצליחו לקנות בית. וסחבק מכיר את שוק הנדל"ן בארץ, כמו גם את המצב בעו"ש הפרטי, כך שאת הציפיות של הילדים היעקבינים חשוב להנמיך כמה שיותר.

בנוסף לכך, המשחק הזה חורה לי אידאולוגית. נדמה שיוצרי המשחק בעברית נתקעו על מפת ארץ ישראל לפי תוכנית החלוקה של ועדת פיל, או במקסימום מפת מדינת ישראל טרום מלחמת ששת הימים. אנחנו לא מיוצגים במשחק הזה. איפה אריאל שלנו? איפה חברון שלנו? איפה שכם שלנו? תזרקו לנו איזו עצם!

ועוד לא דיברנו על אינסופיותו של המשחק והעובדה שכשהכול נגמר יהיה זה אני שיצטרך לשבת ולמיין את השטרות, משל חזרתי להיות שוב טלר בבנק רק בלי מכשור עזר.

קיצור, לא יקום ולא יהיה. התקדמתי הלאה. הרמז, עוד משחק שעל הנייר נשמע טוב. אבל שוב, אני לא רוצה להפנות את תשומת ליבם של היעקבינים הקטנים לכך שיש בכלל אופציה לבית שיש בו אולם נשפים וחדר ביליארד. הרי אצלנו הממ"ד הוא חצי מחסן, חצי חדר עבודה וחצי חדר אורחים. אז שלא ייכנסו להם רעיונות לראש. אני לא יודע מה עשה דוקטור בלייק כדי לגור בבית כמו שלו, אבל קומיקאי מגזרי הוא בטוח לא היה.

הרמז, עוד משחק שעל הנייר נשמע טוב. אבל שוב, אני לא רוצה להפנות את תשומת ליבם של היעקבינים הקטנים לכך שיש בכלל אופציה לבית שיש בו אולם נשפים וחדר ביליארד. הרי אצלנו הממ"ד הוא חצי מחסן, חצי חדר עבודה וחצי חדר אורחים. אז שלא ייכנסו להם רעיונות לראש. אני לא יודע מה עשה דוקטור בלייק כדי לגור בבית כמו שלו, אבל קומיקאי מגזרי הוא בטוח לא היה

מה אמרה עצמונה לשיבת
ההסדר בקריית שמונה?
"רוצה קפה שחור? אני
בדיוק מכינה".

זה נורא לא הוגן שהיינו ילדים
בתקופה שבה ילדים היו עושים
שיעורי בית לבד, אבל אנחנו
הורים בתקופה שבה ילדים לא
מסוגלים לכתוב מילה בלי פיקוח
הורה. נפלנו על הדור הלא נכון

הירח הרבה יותר גדול
מהחומה הסינית ובכל זאת אי
אפשר לראות אותו מהירח
אז מה עשינו בזה

- יום בלי חיוך הוא יום מבוזבז
- אני מנתח מוח והצלתי היום
שלושה בני אדם, ואז בערב
עבדתי על המחקר שלי
למציאת תרופה לאלצהיימר
- אבל לא חייכת

במיוחד בשבילך מבית אשכולות

ממשיכים בהצלחה

נפש נשי 3 חודש

במלון ENJOY
ים המלח

מקומות
אחרונים

8-10.12.2024

ראשון-שלישי ז'ט' כסלו

זמנים לספא נפרד

חצי פנסיון | מספר המשתתפות מוגבל
הסעות בתשלום (בהרשמה מראש) מירושלים, ת"א ורחובות

ט.ל.ח יתכנו שינויים

משרד התיישבות
והמשימות הלאומיות

(ע"ר)

אשכולות

מרכזי הסיור והתודעה של ישראל

זה הזמן שלך!
לנוח, להירגע ולהיטען מחדש

סדנא עם
הסטייליסטית
איילת פסטרנק

מופע עם
הסטנדאפיסטית
נויה מנדל

סדנא להדפסה
על כלים עם
זוהר לוינשטיין

ועוד מגוון סדנאות: כתיבה | יוגה | איפור | זומבה |
טיול | עיצוב תכשיט | מודעות | שוקולד | ליבוד | מקרמה

לתוכנית המלאה ולהרשמה סרקו

מחיר לנופשת אחת: בחדר של 3 1550ש
בחדר של 2 1650ש | יחיד בחדר 2150ש

להרשמה ולתכנית המלאה: www.eshkolot-il.com ||| לפרטים: 053-4683128

במיוחד בשבילך מבית אשכולות

מחשיכים בהצלחה

נפש נשי 3 חודש

במלון ENJOY
ים המלח

מקומות
אחרונים

8-10.12.2024

ראשון-שלישי ז'י-ט' כסלו

זמנים לספא נפרד

חצי פנסיון | מספר המשתתפות מוגבל
הסעות בתשלום (בהרשמה מראש) מירושלים, ת"א ורחובות

ט.ל.ח יתכנו שינויים

משרד התיישבות
והמשימות הלאומיות

(ע"ר)

אשכולות

מרכזי הסיור והתודעה של ישראל

זה הזמן שלך!
לנוח, להירגע ולהיטען מחדש

סדנא עם
הסטייליסטית
איילת פסטרנק

מופע עם
הסטנדאפיסטית
נויה מנדל

סדנא להדפסה
על כלים עם
זוהר לוינשטיין

ועוד מגוון סדנאות: כתיבה | יוגה | איפור | זומבה |
טיול | עיצוב תכשיט | מודעות | שוקולד | ליבוד | מקרמה

לתוכנית המלאה ולהרשמה סרקו

מחיר לנופשת אחת: בחדר של 3 1550ש
בחדר של 2 1650ש | יחיד בחדר 2150ש

להרשמה ולתכנית המלאה: www.eshkolot-il.com ||| לפרטים: 053-4683128

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

ואפילו בהסדרה

הסכם, הסדרה, הפסקת אש – תקראו לזה איך שאתם רוצים, הפעם חיזבאללה יעמוד בתנאים ויתנהג יפה. או שלא

"ואם רועה צאן תמים מעייתא א־שאב ילך עם העדר שלו ובטעות מיישהו מאחוריו יירה טילי קורנט על זרעית או על שתולה, או מה, הישראילין יירו על הכבשים?"
"והם מוכנים בשביל זה לסכן את התושבים ואת החיילים שלהם?"
"ככה זה היהוד, מוכנים להקריב הרבה כדי לא לפגוע במחבלים חפים מפשע. הם קוראים לזה ערכים."
"ולנו אין ערכים?"
"לנו יש ערכים."

מנצחים במלחמות ומפסידים בכדורגל

"אבל סובחי, אולי הם מסכימים להסדרה רק בינתיים, וכשטרמב ייכנס לבית הלבן גם הם ייכנסו בנו?"
"מה נראה לך, שאחרי שטרמב יגיע פתאום האופי שלהם ישתנה? הנה תראה, אפילו עכשיו, בכל פעם שהם מורידים לנו בניין בדאחיה הם קודם כול עושים הקש בגג."
"וואלאק אלה, שרפו לנו את כל הכסף. איך הם ידעו ששמנו את הקאש בגג?"
"כן, עשו לנו אכבר נזק – השמידו כסף, פוצצו מנהרות, הרסו בתים... אבל שלא יהיה לך ספק, ג'עפר, כל מזה שהם הרסו אנחנו נבנה מחדש וזה יהיה עוד יותר גדול, עוד יותר עמוק ועוד יותר מסוכן בשבילם."
"זה יעלה לנו המון כסף?"

"אל תדאג, נקבל עזרה ממדינות מוסלמיות אוהדות כמו איראן, טורקיה וצרפת. אנחנו גם נעמוד ליד הבתים ההרוסים ונבנה שאנחנו רעבים וקר לנו, ואז במקום טילים יהיו יפציצו אותנו בשיירות של משאיות סיוע, כמו שהם עושים בעזה. עם קצת מזל גם הממשלה שלהם תיפול, ובמקומה תקום עוד פעם ממשלה עם ח'כים ערבים שיעבירו לנו כסף וסימפתייה."
"תאמין לי סובחי, אני לא יודע למה אתה כל כך אופטימי."
"אופטימי?"

"מה שתגיד. לדעתי הישראילין מחצו אותנו, הפסדנו במלחמה."
"מה הקשר? ישראל תמיד מנצחת במלחמות ומפסידה בכדורגל ובמשא ומתן. הם יכולים לכבוש כמה שטחים שהם רוצים, בסוף הם תמיד בורחים עם הזנב בין הרגליים ואנחנו צוחקים עליהם, חי חי בגלל זה קוראים לנו חי חי חי ובאללה, בהתחלה הרי היינו סתם זבאללה."
"כן, אבל אם..."

"תגיד ג'עפר, מה קרה לך, נהיית תבוסתן כמו היהוד? אין לך מה לפחד, אלה מסובכים בתוך עצמם, לא מפסיקים לריב האחד עם השני – השמאל מקלל את הימין, הימין מגדף את השמאל, לממשלה אין אסטרטגיה, הרמטכ"ל עושה מה שבא לו, השב"כ זורק כלכלא אנשים בלי משפט, והמשפטים עוסקים בשאלה איך להדיח את ראש הממשלה, זה, נו, שו אסמו..."

"אוחשתין."
"איוזה אוחשתין בראש שלך, אני מדבר על ביבי. אתה יודע שהוא צריך לבוא להעיד בבית המשפט למה שהברקליטות רוצה להכניס אותו לכלא?"
"איפה?"

"בישראל, בהאג, לא משנה להם. אז הוא פוחד שבדיוק כשהוא יהיה בבית המשפט אנחנו נירה עליו טילים, בגלל זה הוא כל כך לחוץ לעשות הסדרה."

"אז לא נירה עליו?"
"ברור שנירה. מה אנחנו, יהודים?"
"אבל ההסדרה..."
"תגיד, מה לא הבנת? אנחנו חיזבאללה, אנחנו לא חייבים שום דבר לאף אחד."

"ואם בכל זאת הישראילין ישתגעו ויחזרו להילחם בנו בכל הכוח?"
"אז נעצור אותם."
"איך?"

"מה הבעיה, תמיד אפשר לעתור לבג"ץ". ●

"כל מה שהם הרסו אנחנו נבנה מחדש וזה יהיה עוד יותר גדול". הריסות כפרים בלבנון

"ואם רועה צאן תמים מעייתא א־שאב ילך עם העדר שלו ובטעות מיישהו מאחוריו יירה טילי קורנט על זרעית או על שתולה, אז מה, הישראילין יירו על הכבשים?"
"והם מוכנים בשביל זה לסכן את התושבים ואת החיילים שלהם?"
"ככה זה היהוד, מוכנים להקריב הרבה כדי לא לפגוע במחבלים חפים מפשע. הם קוראים לזה ערכים"

"ג'עפר, יא עכבר, צא מהמחילה."
"לא יכול, יא סובחי. יבוא אווירון ישראילי, יוריד עלי פצצה."
"צא מהמחילה, קיבלנו מחילה. זה השליח, שו אסמו... הוכשטיין, סידר לנו הסדרה."
"וואללה?"
"בחיי נסראללה."
"אני אומר לך, זאת מלכודת. זה, שו אסמו... אוחשתין, הדא אל־יהוד מן אמריקה."

"אלה הכי בעדנו. סמוך עליי, ג'עפר, הישראילין רוצים הסדרה אפילו יותר מאיתנו, למה שהם עייפים. החורף מגיע, החיילים שלהם רוצים לחזור הביתה, אמריקה לא נותנת להם חימושים ורוצה להסגיר להאג את ביבי ואת הוזה שבא לבקר אצלם השבוע, נו, שו אסמו..."
"אוחשתין?"

"לא, יא ווחש. זה שהיה שר ביטחון..."
"היה להם ביטחון?"
"לא, אבל היה להם שר. יאללה, צא מהמחילה, יש המון עבודה לעשות."

"מה עושים?"
"בונים מחילות חדשות."
"אבל אמרת הסדרה, זה לא אומר שמעכשיו אסור לנו לתקוף אותם?"
"וואלה אתה חיזבאללון בלאי, אני מתחיל להבין למה לא נתנו לך ביפר. הסדרה זה בין ישראל ללבנון ואוחשתין, אנחנו לא צד בעניין."

"אז ממושיכים לירות?"
"נו מה? בשביל מה אנחנו קיימים?"
"אז זהו, שאחרי המכות שהישראילין הורידו עלינו אנחנו הרבה פחות קיימים ממה שהיינו."
"ובדיוק בשביל זה אוחשתין סידר לנו הסדרה, שנוכל להתאושש ולבנות הכול מחדש."

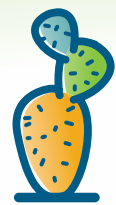
אחד הפך לאפס

"אבל סובחי, אם נמשיך לתקוף הישראילין עוד פעם יהרגו אותנו."
"וואלאק אתה באמת יש לך מוח של פיסטוק. אמרת לך, אלה הישראילין התעייפו, רוצים שקט, כמו ב־2006 כשמכרנו להם את החלטת האו"ם 1701 שהפכנו עליהם אחר כך."
"איך הפכנו?"
"1701 נהיה 07.10."
"אבל ב־1701 הספרה 1 מופיעה פעמיים. איך 1 נהיה 0?"
"אתה האפס."
"וואללה..."

"תתרכז, יא ג'עפר! מה שאמרו לישראלין ב־2006 זה מה שיגידו להם עכשיו – שאנחנו לא חוזרים לכפרים שלנו בדרום, שאם נירה עליהם אפילו ירייה אחת תהיה להם לגיטימציה בין־לאומית לתקוף ושיוניפי"ל ישמור על ההסכם."

"ווא ווא, רק שלא ידורן עלינו."
"מי?"
"הביל".
"איוזה ביל?"
"ששומר על ההסכם."
"אומרים פיל, לא ביל, דביל! וזה לא סתם פיל, זה יוניפיל".
"לא יודע, סובחי, אני בוחד."
"פוחד".

"כן, גם. מה נעשה אם הישראילין למדו לקח ויבואו עלינו עוד הפעם בחרבו ודרבו?"
"היהוד לא לומדים לקח, אלה רחמנים בני רחמנים, בעיקר מרחמים על אכזריים כמונו. למה מה יעשו, יירו על ילדים בכפר כילא שמדי פעם עפים להם כדורים מעבר לגדר של מטולה?"
"מה הבעיה עם ילדים שמשחקים בכדורים?"
"אלה כדורי 7.62 מילימטר."
"אהה..."

בואי להוביל

שירות לאומי משמעותי

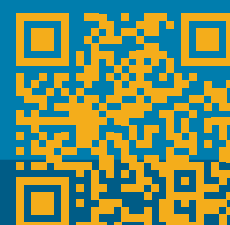
באשכולות

יום גיוס בנות שירות לאומי

יום חמישי | ב' בטבת, 2 בינואר 2025
8:00-16:00 | באולפנת אמית מודיעין

רח' משה דיין 33 מודיעין

להרשמה סירקיי:

אשכולות מרכזי הסיור
והתודעה של ישראל

@eshkolot17

לשאלות מוזמנות לפנות לשקד:

058-6600429

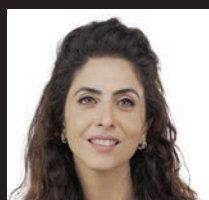

www.eshkolot-il.com

2024

ועידת מרכז הבנייה הישראלי

עיר הנדל"ן אילת

כרמית יולימ

משנה ליועץ המשפטי
לממשלה

חיים ביבס

יו"ר מרכז השלטון המקומי
וראש עיריית
מודיעין-מכבים-רעות

ח"כ יעקב אשר

ראש ועדת הפנים
של הכנסת

משה ליאון

ראש העיר
ירושלים

יואב בן צור

שר העבודה

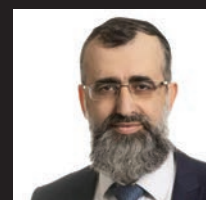
שלומי היילר

מנכ"ל משרד האוצר

יהודה מורגנשטרן

מנכ"ל משרד הבינוי
והשיכון

נתן אלנטן

יו"ר מטה
התכנון הלאומי

רוביק דנילוביץ'

ראש עיריית באר שבע

אלי לנקרי

ראש עיריית אילת

אודי כרמלי

מהנדס העיר
תל אביב-יפו

שי אהרונוביץ'

מנהל רשות המיסים

רפי אלמליח

מנכ"ל מנהל התכנון

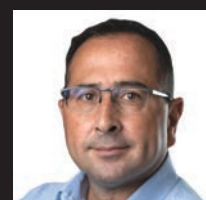
אלעזר במברגר

מנכ"ל הרשות הממשלתית
להתחדשות עירונית

מאיר שפיגלר

מנכ"ל חברת החשמל

יואל אבן

מהנדס עיריית ירושלים

מיכאל וידל

ראש עיריית רמלה

אלון דויד

ראש עיריית שדרות

ליאת שוחט

ראש עיריית אור יהודה

יאיר רביבו

ראש עיריית לוד

מתן דיל

ראש עיריית רחובות

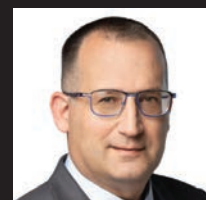
חנוך זייברט

ראש עיריית בני ברק

כרמל שאמה הכהן

ראש עיריית רמתן גן

רן קוניק

ראש עיריית גבעתיים

ערן ניצן

יו"ר הועדה המחוזית
תל אביב

שירה תלמי באבאי

יו"ר ועדה
מחוזית ירושלים

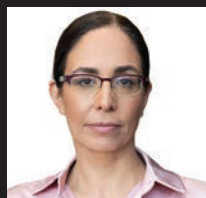
רוני בריק

נשיא כבוד
התאחדות בוני הארץ

ראול סרוגו

נשיא התאחדות הקבלנים

רותי שורח חנוך

יו"ר ועדה מחוזית חיפה

מיכה גידרון

יו"ר ועדה מחוזית מרכז

בועז יוסף

יו"ר ועדה מחוזית צפון

דוד יהלומי

מנכ"ל הקרן
לעידוד הבניה

ICR

ב.ס.ר

אשטרם

לשכת שרי הרץ בישראל

אזורים

אשדר

אביסור

עמרים אברהם

אמריקה

מזרחי טפחות

אילת | 10-12/12

מפגש הנהלות חברות הנדל"ן,
כי השנה יותר מתמיד, מי שלא כאן לא בנדל"ן!

ליאור נרקיס מארח את נרקיס

אברהם טל מארח את התקווה 6

עין רולס
יו"ר מרכז הבניה הישראלי

רמי לוי
בעלים ומנכ"ל
רמי לוי שיווק השקמה

גיל גבע
יו"ר קבוצת תדהר

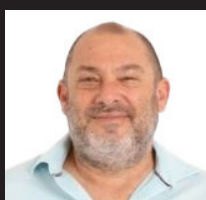
עוזי לוי
מנכ"ל מבנה

אסי טוכמאייר
בעלים ויו"ר
קנדה ישראל

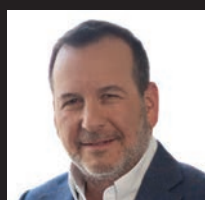
צחי חגיג
בעלים
קבוצת חגיג

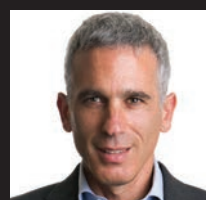
יוסי פרשקובסקי
יו"ר ובעלים
פרשקובסקי

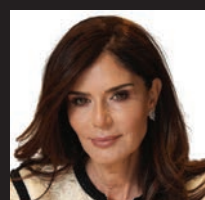
נחשון קיויתי
בעלים ויו"ר ב.ס.ר

דן פרנס
מנכ"ל קרסו נדל"ן

מיכה קליין
מנכ"ל
אפריקה ישראל

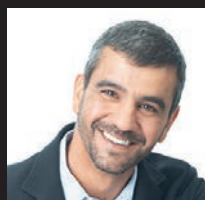
עו"ד רונית שביר
יועמ"שית
קבוצת שביר

עמי בר משיח
בעלים ויו"ר אלמוגים

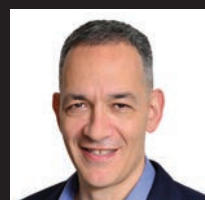
ירון רוקמן
מנכ"ל
אשטרום נכסים

יקי אמסלם
מנכ"ל
קבוצת אלמוג

יעל פרי
סמנכ"לית שיווק
קבוצת מבנה

רון אבידן
מנכ"ל אזורים

מורדי שבת
מנכ"ל ICR

שי אבוחצירה
מנכ"ל סלע ביני

איציק ברוך
מנכ"ל יובלים

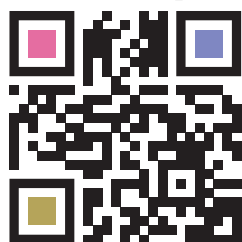

ארנון פרידמן
מנכ"ל אשדר

אהוד שטרנהיים
מנכ"ל מנרב נדל"ן

סרקו להרשמה

מבנה

Lifads
Digital Signage

HZ

רחובות
עיר המדע
והתרבות

רמי לוי נדל"ן

שביח

יוסי אברהמי
כונה איכות חיים

קייטת עילית

מניח

בני הניח

מאמדות
מקבילים

באר יעקב

מצלאוו.

ימיה

מנרב

בבוק

"גם אם היו אומרים לו עכשיו להיכנס שוב,
ואני יודעת שהוא לא יחזור – הייתי נותנת לו".
סמדר מויאל עם שישה מילדיה

"אנחנו פה כדי לחת למדינה"

גם בתוך האבל העמוק על אובדן בעלה שאול, סמדר מויאל לא רואה שום דבר מיוחד בעובדה שעל אף גילו המתקדם ועשרת ילדיה הוא התייצב למילואים ממושכים לאורך השנים, כולל במלחמה האחרונה. סמדר, שהייתה שותפה לבעלה במשימה חלוצית ביישובם קרני שומרון, בהקמת משפחה ברוכה ובעבודה חינוכית עם תלמידים, מנציחה להמשיך לחנך את ילדיהם להתמסרות לכלל, בלי לעשות חשבון למגזרים אחרים **רבקי גולדפינגר // צילום: רבקה יפה**

"הוא ימשיך להיות איתי בשמחות של הילדים". עם הבעל שאול הי"ד ועשרת הילדים

אבל הפעם היה מדובר במלחמה, זה כבר סיפור אחר. לא היו לכם שיחות על זה?
"לא נשאבנו לזה בכלל. עשינו מה שצריך לעשות, בלי שאלות".

את אומרת שעשיתם מה שצריך, אבל אי אפשר להתעלם מכך שיש חוסר איוון בחלוקת הנטל.
המעמסה בסוף נפלה על חלק מצומצם בעם.

"אני לא נכנסת לזה, גם כמשפחה אנחנו לא נכנסים לזה. אני יודעת רק מה בעלי עשה. אני יודעת מה בעלי נתן בשביל העם והארץ. אני לא נכנסת למה אחרים עושים או לא עושים", היא מתעקשת. **"אלה שלא נותנים מעצמם למדינה הם אלו שמפסידים. כל אחד שיתכחל על עצמו. אנחנו מסתכלים על העשייה, מסתכלים על הטוב. בעלי היה בן 47 והיה חשוב לו להיכנס ללבנון ולהילחם, זה אנחנו. וגם אם היה צריך ללכת בגיל 50 ועדיין הוא היה בכור – הוא היה נכנס ונלחם",** היא מציינת. **"כי זו המשימה. וככה אנחנו גם מחנכים את הילדים שלנו, שאנחנו נותנים למדינה ולא לוקחים ממנה. אנחנו פה כדי לתת מעצמנו. זו ממש לא קלישאה. ככה אנחנו חיים. אנחנו לא בודקים מה אחרים עושים, כן גויס, לא גויס. יותר מזה, אף פעם לא הייתה לי שיחה עם שאול לגבי השוויון בנטל. לא דיברנו על זה בכלל, זה לא מעניין",** היא משתפת. **"היה ברור לנו מה אנחנו צריכים לעשות".**

שבוע לפני ראש השנה הוא הוקפץ שוב לגבול הצפון, הפעם לתמרון הקרקעי בתוככי לבנון. "זו הייתה הקפצה קשה בשבילי", היא מודה. "הייתי מאוד עצובה. בכיתי. היה בי מין פחד פנימי שהולך לקרות לו משהו. הוא ראה אותי בוכה ואמר: למה את עצובה? תשמחי. אני הולך להחזיר את תושבי הצפון הביתה. הוא לגמרי האמין שזאת מלחמה שאין צודקת ממנה".

ללבנון, סיפרו חבריו, הוא נכנס עם חיך גדול על הפנים, כשהוא מבין את גודל השעה. "הוא ראה במלחמה הזאת זכות. כשכולם היו מתלוננים על מנות קרב ושאין מה לאכול והייתי מתעניינת: מה איתך? אכלת? הוא היה אומר: הכול בסדר. לא מתלונן על שום דבר. בחיים הוא לא ביקש לישון על מיטה, ככה התברר סיפרו לי. הוא קיבל הכול באהבה", היא אומרת. "הוא הבין את גודל המשימה והתמקד אך ורק בה. הוא מבחינתו היה מוכן למסור את הנפש, כפשוטו. ואני אומר לך יותר מזה, גם אם היו אומרים לו עכשיו להיכנס שוב ואני יודעת שהוא לא יחזור – הייתי נותנת לו".

גם אחרי הכאב העצום הזה שאת חווה?

היה לו כושר כמו נער בן 16. לא הייתה לנו בכלל שאלה. היה ברור שהוא צריך ללכת למילואים", היא אומרת בנחרצות. "כל השנים הוא שירת במילואים, לא פספס".

לאורך השנים הוא היה יוצא לחודש ויותר של מילואים בשנה, אפילו שלא היה חייב?

"ברור", היא משיבה. **"הוא אף פעם לא ביקש הנחות. שום דבר. כמו כולם. שווה בין שווים. לא היה מתלונן ולא מתבכיין. עושה מה שצריך. אני זוכרת שפעם אחת הוא לא יצא הביתה לשבת ואמרתי לו: לא נורא, שבת הבאה תגיע. ואז בחמישי הבא הוא מתקשר ומודיע שהוא לא יוצא גם השבת כי זה יחייב חייל אחר לחזור מהבית. זה שאול".**

"שוויון בנטל לא היה נושא אצלנו"

את הסבב הראשון במלחמת חרבות ברזל עשה בגבול הצפון כלוחם בגדוד 8207, חטיבת אלון. "הם הגיעו באותו יום לצפון בהבנה שהם חייבים לעצור 7 באוקטובר נוסף. הם היו בטוחים שהם נכנסים כבר ללבנון, הם היו נחושים. התאמנו המון, חיכו לרגע הזה ושמרו על הגבול בתחושת שליחות". הסבב הראשון במילואים ארך חצי שנה. "בכל הזמן הזה אני בבית עם עשרה ילדים ומקבלת באהבה את הסיטואציה. הגדולים עזרו המון בבית. אחר כך היה גם סבב שני ארוך".

לא היה רגע שבו חשבת שעם כל הכבוד, הוא כבר עשה את שלו, יש לו בכלל פטור ועשרה ילדים צריכים אותו בבית?

"אפילו לא לרגע אחד", היא מבירה. **"לאורך השנים, גם כשהייתי בהריון, והיו לי הריונות קשים, לא חשבתי אפילו לשנייה לומר לו: שאול, די. היה ברור לשנינו שהוא ממשיך לשרת והוא הולך למילואים כשקוראים לו. אין דבר כזה לא ללכת. ובאמת, הקדוש ברוך הוא נתן לי את הכוחות ותמיד הסתדרתי".**

"אני יודעת רק מה אנחנו עושים. אני יודעת מה שאול עשה. היה ברור לנו שעכשיו זה הזמן להיזי את צורכי הפרט הצידה ולהיות כלל ישראל. מה קורה בחוץ? זה שלהם. כל המגזרים שלא לוקחים חלק, כל אנשי המילואים שרק מחפשים פטורים ואיך להתחמק – זה שלהם. לתת מעצמך למדינה ולעם זאת זכות עצומה"

שחזרנו מבית העלמין בתום השבעה, אספתי את כל הילדים בסלון והמשפט הראשון שאמרתי להם היה: "ילדים, ובחרת בחיים", משחזרת בקול רועד סמדר, אלמנתו של רב-סמל מתקדם במילואים שאול מויאל הי"ד, שנפל בקרב בדרום לבנון. "הסתכלתי על הילדים בעיניים ואמרתי: אנחנו בוחרים בחיים. אנחנו ממשיכים. אנחנו נקים מהמשבר. אנחנו נחיה לצד המשבר. נמשיך לשמוח. נכון שנפער בור ענק בחיים שלנו אבל מעליו אנחנו נקים גשרים, כי אי אפשר אחרת. אמרתי להם: נכון, אנחנו נבכה הרבה, אתם תראו את אמא בוכה הרבה, אבל אנחנו נמשיך קדימה", היא אומרת בהדגשה. "אמרתי להם: מחר בבוקר אנחנו קמים מוקדם, מתארגנים, אוכלים ארוחת בוקר ונוסעים לבקר את הפצועים שהיו עם אבא בקרב. זה הדבר הראשון שאנחנו הולכים לעשות, לדרוש בשלומם. ונסענו לבית החולים והיה מרגש וחזק מאוד. עלינו למחלקת טיפול נמרץ ופגשנו שם כמה משפחות של לוחמים. היינו איתם, דיברנו, בכינו וחיוקנו זה את זה. אחרי טיפול נמרץ הלכנו לבקר את המ"מ ואת שאר החבר'ה הפצועים במחלקה הכירורגית".

למה זה היה לך כל כך חשוב?

"כי ככה גידלנו את הילדים שלנו, לצאת מעצמך ולראות גם את הכאב של האחר. אלה דברים שברורים להם. ככה הם ראו את אבא שלהם חי. אני גם מאמינה שהחוויה הזאת חידדה אצלם את ההבנה שעם כל הצער והגעגוע הנורא שאנחנו מתמודדים איתו, המבט חייב להיות יותר גבוה. ודווקא מהמקום הכל כך כואב שלנו הרגשתי שזה היה סוג של קריאה להתנער מעפר, לקום ולעשות מעשה".

"רצה אפילו 12 ילדים ויותר"

בסלון בית משפחת מויאל נוכח בהיעדרו שאול, אב המשפחה. דגלי הצבא המתנופפים, הסטיקרים עם אמירותיו, החולצות המודפסות והתמונות המשפחתיות המחויכות מטיחים את דיירי הבית אל קרקע המציאות הכואבת: אבא איננו. הוא נפל לפני חודש בקרב הרואי בדרום לבנון והובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בקרני שומרון.

האם סמדר בת ה-48 הייתה נשואה לו במשך 24 שנים. יחד צעדו במשעול החיים, היו ממייסדי שכונת אלונים שילה שבשומרון והקימו משפחה ברוכת ילדים שמילאה את חייהם באושר. את יום הנישואין ה-24 שחל בשבוע שעבר הם כבר לא חגגו יחד. "התחתנו באור ל"ח בחשוון. שבוע קודם חל יום ההולדת שלו. עשינו מפגש של המשפחה המורחבת עם עוגה והעלאת זיכרונות. כולם דיברו ושיתפו. אבל תמיד בימי הולדת שאול היה שר ורוקד והפעם זה היה נורא חסר", היא אומר בקול חנוק מדמעות.

שאול מויאל נולד בבאר שבע לפני 47 שנה. "הוא למד ביישיבת ההסדר בקרני שומרון, ככה למעשה כווג צעיר הגענו לכאן. הוא אהב את הרבנים ואת הלימוד ביישיבה. אני גדלתי ביבנה ולמדתי באולפנת צפירה". כווג צעיר קבעו את ביתם באלונים שילה, אז שכונת קרוואנים חדשה בקרני שומרון. "אנחנו היינו המשפחה התשיעית כאן. גרנו בקרוואן של 45 מטר. לא היו כבישי גישה מסודרים והכול היה נורא ראשוני. היה לשאול מאוד חשוב ליישב את ארץ ישראל, ולמרות שיכולנו לקבל דירה באברכייה בקרני שומרון ויתרנו עליה כי לשאול היה חשוב לעלות על אדמת אלונים שילה. הוא מאוד אהב את אדמת השומרון. זו גם הסיבה שהחלטתי לקבור אותו פה, ולא בהר הרצל".

**"מה שהיה בבית שלי
במהלך השבעה זו
האמת. הגיעו לכאן
אנשי שמאל ואנשי ימין,
דתיים וחילונים, כולם
השתתפו מעומק הלב
בכאב שלנו. הגיעה
אישה שלא הכרתי
וחיבקה אותי חזק,
ממש התייפחה עליי.
חברה שלי שקלטה
שאני לא מזהה אותה
אמרה לי: זאת
השחקנית עדי אשכנזי.
היא דיברה עם הילדים,
בכתה איתם. זה עם
ישראל בתפארתו"**

הקודש, משהו ממעל. אווירה מיוחדת. שאול היה בהי. בבוקר שבת חול המועד כל חמשת הבנים קמו איתו לתפילת ותיקין. אחר כך הוא נסע שוב ללבנון. נפרדתי ממנו בוכה, שבת אחר כך הוא נהרג", היא משתתקת.

האירוע הקשה שבו נהרג שאול התקיים במהלך פעילות באחד הכפרים בלבנון, כאשר הכוח נתקל בכמה מחבלים שהתבצרו באחד המבנים והפתיעו את הלוחמים באש כבדה. הלוחמים ניהלו קרב הרואי, אבל ההיתקלות בעומק השטח הייתה קטלנית. חמישה לוחמי מילואים מהחטיבה נהרגו: הרב אבי גולדברג, גלעד אלמליח, עמית חיות, אליאב אביטבול ושאול מויאל הי"ד. "שאול הוא קלע חוד אז הוא היה תמיד הראשון שנכנס לבית, יחד עם הנגביסט. הוא לא פחד. לפי מה שהבנתי, שאול היה בחדר הכי פנימי כשהמחבלים הפתיעו אותם. הם הקריסו את הבניין על חלק מהחיילים. התנהל שם קרב גבורה".

הדפיקות בדלת הגיעו למחרת בשעת בוקר מוקדמת. "בשש בבוקר דפקו בדלת ואני לא פתחתי. הסתכלתי מבעד לחלון וראיתי אותם. שלושה חיילים".

כבר שמעת משהו על האסון שקרה?
"במצו"ש הבנתי שקרה משהו לא טוב, כי בקבוצת הווסטסאפ של הגדוד סיפרו על הרוג אחד ואמרו שמשפחות הפצועים מעודכנות. ההרגשה לא הייתה טובה. אחרי שעתיים אני רואה בקבוצה עוד הודעה על חייל שנהרג ועוד אחד הרוג וזה הפך לתחושה נוראה. כל התקופה ששאול נלחם בלבנון הסתובבתי עם תחושה פנימית איומה. הייתה לי הרגשה שהוא לא יחזור", היא לוחשת. "לא שיתפתי אף אחד בזה. קראתי הרבה תהילים, ובכל פעם ששאול אותי מה נשמע הייתי פורצת בבכי. הנשמה שלי כנראה כבר ידעה".

לאחר שפתחה את הדלת למודיעים התמוטטה על רצפת הסלון. "נפלתי על הרצפה בבכי גדול. אחר כך הערנו את הילדים לבשורה הקשה. החיילים היו רגישים ומאוד קשובים. הם היו מלאכים בירוק".

אין כך כעס כלפי שמאי?
"אני לא כועסת. זה כנראה מה שצריך היה להיות. זה מה שנכתב ונקבע ביום הכיפורים, להריגה, לסקילה ולאש. אני יכולה לשנות משהו שנכתב מלמעלה? לא. הצער הוא גדול, אבל ממש לא כעס".

מה בכל זאת מחזק אותך?
"הילדים. כשאני רואה אותם אני מתמלאת כוח. הם עשרה יהלומים נוצצים בעולם. שאול ואני זכינו בהם. אנחנו יחד נתמודד עם האובדן הכואב, נחזק אחד את השני. אנחנו לא קוראים לעצמנו משפחה שכולה. אנחנו משפחה של גיבורים", היא מבקשת

"כן", היא משיבה ודמעות בעיניה. "כי הוא נהרג על קידוש השם. הוא מסר את הנפש. ואני יודעת שזה היה שאול. הוא האמין בצדקת הדרך. הוא האמין בזה שצריך להכות באויב ולהחזיר את תושבי הצפון הביתה בביטחון. שאול נכנס ללבנון בראש מורם. הוא לא פחד. ואני והילדים אחריו".
ובכל זאת, יש עשרה ילדים בבית. אולי הצבא מצידו היה צריך לומר לו: תודה על הנכונות אבל אתה אב לעשרה ילדים, נסתדר בלעדיו?
"ממש לא. שאול היה מוכן בכל ליבו ללכת ולעשות את מה שצריך. הוא האמין בזה. אז מה אם הוא בן 47? אז מה אם יש לנו עשרה ילדים? מה אני שונה ממשהו שיש לה שני ילדים? הכאב שלה הוא פחות משלי? לא!" היא זועקת. "הכאב של אותה אלמנה הוא לא פחות משלי. כל החברים שלו שנפלו בקרב יחד איתו הם פחות ממני? ממש לא. גם להם יש אישה וילדים בבית. אני לא מרגישה שאני שונה מכל אחד אחר. אני לא חושבת שהעובדה שיש לי עשרה ילדים הצדיקה שהוא לא ילך לשרת את המדינה. אנחנו אף פעם לא חשבנו ככה".

חוסר השוויון בנטל לא צרם לכם בכלל?
"אף פעם לא הסתכלנו על זה. זה לא שלנו. שאול הסתער קדימה ולא חיפש לראות מי מאחוריו. הוא היה עסוק במאחד. בפלוגה הם היו כל עם ישראל יחד. את יודעת איזו אחווה ורעות הייתה בין החברים לפלוגה? דתיים, חילונים, כולם יחד".

אולי בניגוד לשיח המפלג שבא לידי ביטוי בתקשורת.
"לגמרי. הם היו לב אחד. כולם ביחד. אחד בשביל השני".

איך אפשר להעביר את האחדות הזאת גם לציבור בישראל?

"אני לא יודעת. אני יודעת רק מה אנחנו עושים. אני יודעת מה שאול עשה. היה ברור לנו שעכשיו זה הזמן להזיז את צורכי הפרט הצידה ולהיות כלל ישראל. מה קורה בחוץ? זה שלהם. כל המגורים שלא לוקחים חלק, כל אנשי המילואים שרק מחפשים פטורים ואין להתחמק - זה שלהם. לתת מעצמן למדינה ולעם זאת זכות עצומה", היא אומרת וקולה נשנק. "ואני אגיד יותר מזה. כואב לומר את זה, אבל אני מרגישה שהעובדה ששאול מת על קידוש השם זו זכות. זה להיות חלק מתקומת עם ישראל, להפוך להיות חלק מההיסטוריה של העם היהודי. ועם כל הכאב העצום שיש לי ולמשפחה שלי והחלל העצום שנפער בחיים שלנו, במבט כללי ועמוק זו זכות. באמת שזו זכות".

איך את מצליחה לראות בנפילת אב ילדיך זכות?

"ככה שאול ואני הסתכלנו על הדברים, ככה חינכנו את הילדים על אהבת העם והארץ. היה ברור לשאול שהוא הולך להגן על המולדת. אלו דברים שחינו אותם ביומיום, לא בסיסמאות. שאול חי את הדברים האלה ואני אחריו".

**"עשרה יהלומים
שנותנים כוח"**

לתוך לבנון הוא נכנס יממה לאחר ראש השנה. "ערב ראש השנה הוא לא הפסיק להתקשר אליי. אמרתי לו: שאול, כבר דיברנו. אבל הוא התקשר ורצה לדבר עוד ועוד. אולי הייתה לו הרגשה. אני לא יודעת", היא נאנחת. הוא חזר הביתה לשלושה ימים בתום הכניסה הראשונה, ביקור שהפך בדיעבד לביקור פרידה. "הוא הגיע ומיד הלך לבקר את אבא ואמא שלו, את אחיו, קפץ להורים שלי. בימים האלה הייתה בבית אווירה של רוח

לחדד. "האבא של הילדים שלי היה גיבור גם בחייו וגם במוותו. אח של גיסי אמונה, לבית משפחת מרחביה, נפל במלחמת לבנון השנייה. גם היום יש לנו במשפחה לוחמים שנלחמים בכל הגזרות להגן על הארץ. אנחנו עם של גיבורים".

אתם הפכתם בעל כורחכם לסמל, בתור המשפחה השכולה הגדולה ביותר במלחמה.
"תמיד כשהיו שואלים את שאול כמה ילדים יש לך, הוא התחמק מתשובה. העדיף לא להיות בפרונט. היום אין אחד שלא יודע כמה ילדים יש לו, אין אחד שלא מכיר אותו. עכשיו שאול הפך לסמל".

קיים כך חשש שהמוות שלו יהיה לשווא?
"חשוב לי שעם ישראל ימשיך בראש מורם, בעוז ובגבורה עד הניצחון. שמותם של הגיבורים שלנו לא יהיה לשווא ושנהיה ראויים להם. בעלי הלך כדי להחזיר את תושבי הצפון הביתה. ניצחון בשבילי זה שתושבי הדרום והצפון יוכלו לחזור לבתיהם בלי פצמ"ד אחד, בלי טיל או כטב"ם אחד. שיוכלו לישון בבית בבטחה ולא ירצו בלילה למצו"ד".

במהלך ימי השבעה התייצבו בבית המשפחה מאות רבות של בני אדם מכל הארץ. "בשבעה התגלה עם ישראל בתפארתו. הגיעו לפה כל מיני אנשים שלא הכרנו ורצו להשתתף איתנו בכאב. היה להם חשוב לבוא ולהגיד: אנחנו איתך. אנשים שמעו עלינו והגיעו רק לתת חיבוק. תושבי קיבוץ יפתח ישבו אצלי בבית. אנשים מהממים. הם עם דעות שונות משלנו, אבל עם יותר מאחד ממפריד. הם סיפרו שלחלקם זאת הפעם הראשונה שהם עברו את הקו הירוק. הם הסבירו שהגיעו כי חשוב להם להוקיר חייל עם עשרה ילדים שעזב את הבית

"איש חינוך
ברמ"ח איבריו".
שאול מויאל
הי"ד עם תלמיד

ובא להגן עליהם. הם באו להגיד תודה ומבחינתי זה אומר הכול", היא אומרת בהתרגשות.

"מה שהיה בבית שלי במהלך השבעה זו האמת. הגיעו לכאן אנשי שמאל ואנשי ימין, דתיים וחילונים, כולם השתתפו מעומק הלב בכאב שלנו. הגיע חרדי מקריית ספר. הגיעה אישה שלא הכרתי וחיבקה אותי חזק, ממש התייפחה עליי. חברה שלי שקלטה שאני לא מזהה אותה אמרה לי: זאת השחקנית עדי אשכנזי. היא הייתה פה איתי, דיברה עם הילדים, בכתה איתם. מבחינתי זה עם ישראל בתפארתו".

החינוך ימשיך ללוות במסדרון

סמדר מבקשת לתאר את דמותו של בעלה וקולה נשנק. "העולם הפסיד בן אדם גדול. התהלך בינינו צדיק", היא מדגישה. "אנשים לא הבינו עד כמה מיוחד הוא היה. הכול הוא עשה בצניעות ובענווה. הוא היה מורה למדעים ואיש חינוך ברמ"ח איבריו. אחד התלמידים סיפר שאחרי ששאול נהרג הוא הדפיס תמונות שלו ותלה במסדרונות בבית הספר. הוא אמר שבכל פעם שהיה הולך במסדרון ופוגש את שאול, הוא היה מחייך אליו. הוא רוצה שהחינוך שלו ימשיך איתו הלאה", היא מספרת. "שאול הקפיד לנצל כל דקה. הוא היה קם בארבע בבוקר וקבע עיתים לתורה. הכול אצלו היה בנועם ובפשטות. הוא היה בלתי מנוצח. הוא חי 47 שנים מלאות משמעות ועשייה".

סמדר מתארת שנים של זוגיות איתנה ולא מוחצנת. "היה לנו תמיד זמן קדוש לפני כניסת השבת שהיינו יושבים שנינו בשולחן במטבח עם כוס קפה ועוגה, והילדים ידעו שזה זמן מיוחד רק של אבא ואמא. זה משהו שמאוד חסר לי", היא פורצת בבכי. "השבוע ביום של השלושים עליתי לקבר שלו עם כוס קפה, לשבת שם ולדבר איתו. ביקשתי ממנו שייתן לי כוח", היא עוצמת את עיניה בכאב. "החלל גדול. אני כל הזמן חושבת מה הוא היה חושב ומה הוא היה אומר. מה אני עונה לילד הזה ואיך אני צריכה לנהוג עם הילד הזה. וכשקשה לי אני חושבת מה שאול היה רוצה ממני. שאול היה רוצה שאני אקום, שאפסיק להיות בצער, שאתגבר על המשבר ואמשיך בראש מורם לגדל את הילדים הנפלאים שלנו".

סמדר משתפת בדמעות כי בעלה שאול והיא חתומים על כרטיס אדי לתרומת איברים. "היה ברור לנו שאם אנחנו הולכים מהעולם הזה - אנחנו תורמים את האיברים שלנו למי שצריך. את האיברים הקדושים והטהורים של שאול לא הצליחו לתרום", היא נושמת עמוקות. "היו לו עיני תכלת מדהימות שראו רק טוב, עיניים יפהפיות, והן לא זכו להיות מושתלות אצל אדם אחר. זה כואב אבל את הרוח הגדולה שלו לא ייקחו לנו. אנחנו נמשיך. הוא ימשיך להיות איתי בשמחות של הילדים. על הדשא שישבנו בו בשבעה יהיו בעזרת ה' הרבה שמחות. אני לאט לאט אקום", היא אומרת ספק לי, ספק לעצמה. "אני חייבת. יש לי פה עשרה ילדים יקרים לדאוג להם. אני אקום, זה ברור".

התחלה // לפני 35 שנה, נולד וגדל ברחובות. הבכור מתוך חמישה אחים.

אבאמא // אבא שלומי בן 61, במקצועו איש ביטחון וזמר חתונות. "מאבא ירשתי את החיבור והאהבה למוזיקה. אבא הוא בעל מידות מדהימות ואדם טוב לב. אין לי עליו אפילו מילה רעה אחת, פשוט אדם מקסים". אמא רבקה בת 57, גננת במקצועה. "אישה רחמנית. היא מתפללת על הילדים ועל כל המשפחה בלי הפסקה. אישה צדיקה עם אמונה תמימה".

לדבר // הבית שבו גדל היה בית מסורתי, ההורים ילידי הארץ, ממוצא פרסי. "גדלתי בבית חם וטוב להורים שנתנו את הכול לילדים ולמשפחה. בית שהייתה בו הרבה מסורת, אבל לא הרבה מעבר".

לבד // "כל הילדות שלי הייתי ילד דחוי. הייתי ילד מאוד בודד. הרבה פעמים היו צוחקים עליי וזה ציער אותי מאוד. כמובן שהמשפחה תמיד הייתה שם בשבילי, אבל בבית הספר הייתי דחוי חברתית. בהפסקות הסתובבתי לבד, לא הייתי משתתף באירועים שהחברים מארגנים כי לא הייתי מוזמן".

החבר // "אולי דווקא הדחייה החברתית הזאת עזרה לי למצוא את עצמי ולהגשים את עצמי. ואפילו שבאותן שנים הייתי רחוק תודעתית מאלוקים - זה קירב אותי למציאות שאין לי בעצם שום חבר חוץ ממנו. הייתי מדבר איתו הרבה ומשתף אותו במה שאני עובר. הרגשתי שהוא היחיד שמקשיב לי באמת".

נפש של אומן // "אבא היה עושה הרבה חזרות בבית לפני אירועים והופעות, והנגנים היו מגיעים אלינו הביתה ומנגנים. הוא גם היה לוקח אותי הרבה להופעות שלו כדי שאעזור, כך שמגיל צעיר חייתי מוזיקה ויצירה. הייתי מצייר הרבה, עושה קומיקסים, כותב שירים. בתור ילד כתבתי המון שירים לעצמי, אבל עדיין לא הבנתי שאני בעצם יוצר".

משחק בחוץ // את שנות ילדותו העביר בעיר רחובות. "גרתי בשכונה שהיו בה הרבה אנשים מבוגרים, ניצולי שואה ועולים ותיקים מכל העדות - אשכנזים, תימנים, פרסים, הכול. הייתה אווירה שכונתית. הילדים שיחקו בחוץ במשך שעות. אני הייתי רוב הזמן למטה, משחק עם בן השכנים, שלמעשה היה החבר היחיד שלי באותן שנים".

מתרחק // למד בתיכון ממלכתי-דתי בעיר. "זו התקופה שהתרחקתי מהדת. חוץ מקידוש עם ההורים שלי לא הייתי דתי. לא ידעתי מה זה בורא עולם. פשוט ידעתי ששומרים מצוות, בלי הבנה ועומק. לא הבנתי למי בכלל מתפללים. אף על פי שהיה לי קשר אישי עם בורא עולם זה היה לא הלכתי. יותר לבכות לו, לדבר, בלי להבין מה הקשר בין זה ובין עולם המצוות. לא הבנתי את הטעם".

על הבמה // מגיל 16 החל ליצור ולהופיע. "גם כשהייתי דחוי חברתית, יצרתי ועשיתי מוזיקה. התחלתי לפרסם שירים שלי ברשת ובפורומים של היפה-הופ ישראלי ואנשים אהבו את זה. הייתי מגיע לאירועים במועדונים בתל אביב. הופעתי עם אומני הראפ הכי גדולים בארץ עם חומרים מקוריים שלי, וזה הלך והתפתח".

חוזר // בצבא שירת כפקיד בקריה בתל אביב

צילום: יצחק הרץ

יאיר אליצור - אלייצור

35

נשוי ללאה ואב לחמש בנות

תושב ירושלים

ראפה, זמר ויוצר, מחבר הלהיט "תמיד אוהב אותי" ("עוד יותר טוב")

במקום ששומר עליי מבחינה רוחנית". את העיר רחובות, הוא מבקש לציין, הוא מאוד אוהב והיא רק מסמלת בשיר את העבר. "כולם הבינו את האמירה שכן אדם לא חוזר אחורה למקום שבו הייתה לו ירידה רוחנית, אבל בוודאי שרחובות היא עיר קדושה".

השיר // לפני פחות מחצי שנה הוציא את השיר "תמיד אוהב אותי", שזכה להצלחה מסחררת. מילות השיר לקוחות מדברי רבו הרב שלום ארוש: "ה' יתברך תמיד אוהב אותי, ותמיד יהיה לי רק טוב. ועוד יותר טוב ועוד יותר טוב". השיר זכה לשלל גרסאות כיסוי ובהן של הזמרים ששון שאולוב, קובי פרץ ואיציק דדיה, שזכו ליותר מ־15 מיליון צפיות.

עוד יותר טוב // "הרב ארוש אמר לי כבר לפני שנתיים לקחת את המילים האלה שלו ולהפיץ אותן כשיר, כדי שהאנשים יחיו את האמת הזאת. השיר מתאר אמונה עמוקה ואופטימית בנוגע לקשר בין האדם לאלוקים והאהבה ללא תנאי. ערב אחד ישבתי עם חבר טוב שלי, הרב אורן לוי, ואמרתי לו: יאללה, בוא נלחין את הפזמון. בהמשך כתבתי לשיר בתים ולחן ונכנסתי לאולפן להקליט את הגרסה המקורית".

ועוד יותר טוב // "זה שיר שהיו לי עליו הכי הרבה מניעות. לא היה לי דבר כזה בחיים. במשך שנתיים ניסיתי להוציא את השיר, וכל פעם הייתה תקלה אחרת. הייתי מגיע מצונן לאולפן ולא מצליח להקליט את השיר כמו שצריך. הוא עבר הרבה גלגולים. בכל פעם משהו אחר היה משתבש. אבל כנראה שהיה לו את הזמן המדויק

החצי השני // את אשתו לאה, בת 33, הכיר בשידוך שארגן הרב ארוש. "היא בשבילי כל החיים. בלי אשתי כלום לא שווה לי".

הנחת // חמש בנות. אודל, פייגי, שרה, מרים ואלישבע. "המשפחה שלי היא כל החיים".

הפסקה // אחרי התשובה, במשך כמעט עשר שנים קבע את מושבו בבית המדרש וחדל לעסוק ביצירה. "השקעתי את כל כולי בעבודת ה' ובמשפחה שהקמתי. הייתי מואר. לא הרגשתי שאני צריך את היצירה. הייתי בגן עדן. מצאתי את המקום שלי בעולם". לאחר עשור התייעץ עם הרב ארוש והוא דחף אותו ליצור שירים שיקרבו אנשים לבורא. "הרב אמר לי: זה הדבר הכי חשוב שתעשה בחיים".

מקום בעולם // וכך היה. הוא נכנס לאולפן והקליט את אלבום הבכורה 'במקום אחר בעולם'. "כתבתי על המהפך בחיים שלי וכמה טוב לי. רציתי להגיד לכולם: תראו, מצאתי את מקומי בעולם ואני מאושר". במסגרת האלבום הוציא לאור את השיר "לרוץ אחריו", שהפך ללהיט וזכה לקאברים רבים. השיר הושמע בגלגלצ ובתחנות רדיו אחרות, וזכה עם הקאברים ליותר מ־13 מיליון צפיות. "השיר מדבר על לרוץ אחרי אבא שבשמיים. לקח קצת זמן ולשמחתי השיר ממש תפס".

הצלחה 2 // לפני ארבע שנים הוציא את השיר "לא חוזר לרחובות", שהפך ללהיט בציבור הדתי וזכה למיליון צפיות. "המסר של השיר הוא שאני לא חוזר לעבר שלי ואני רוצה להישאר

במגרש הביתי

שמע ישראל
 "זה מאוד משתנה בהתאם לתוכניות.
 אין לי שעה קבועה לא לשינה ולא
 לקימה. במהלך היום אני לומד לפי
 סדרים קבועים, עושה התבודדות ועוסק
 במוזיקה, באולפנים, הופעות ועוד.
 מקפיד להיות עם המשפחה בכל יום".

השבת שלי
 "הזמן המיוחד עם המשפחה ועם אשתי".

פזמונים
 כמעט לא שומע מוזיקה. "היום שלי מלא
 וגדוש ואני לא מספיק להגיע לזה. אני
 נהנה מהמוזיקה שאני עושה".

צוות לופט
 הרב שלום ארוש. "מורי ורבי. הוא
 לימד אותי את כל מה שאני יודע היום
 ברוחניות. הוא זה שהכיר לי את אשתי.
 הכול דרכו".

השאלה
 "שיחזור כל החטופים הביתה חיים,
 בריאים ושלמים ממש ברגע הזה ושה'
 יעזור ויפסקו הייסורים לעם ישראל".

אפליז אוקי
 "שיעבור עליי יום בלי התבודדות".

בשאלה גל
 "מקווה לעשות את רצון ה' בשלמות
 ולזכות להיות צדיק יסוד עולם".

לו לצאת לאוויר העולם. לפני חמישה חודשים
 הוא יצא לראשונה לאור והתפוצץ".

הצלחה //3 השיר זכה להצלחה מסחררת
 ולמיליוני צפיות והפך בתוך זמן קצר לווראלי.
 השיר מוביל במצעדי הפזמונים בישראל, הפך
 להמנון המלחמה בפי לוחמים ואזרחים, ולאחר
 חיסול סינוואר ביטא את השמחה של עם ישראל.
 "זה שיר אמונה, ומבחינתי השיר הזה עושה את
 השליחות שלו כשכל אחד ידע שה' אוהב אותו
 תמיד".

קאברים // כמה משיריו יצאו כגרסאות
 כיסוי וזכו להצלחה רבה. "הייתה הסכמה גורפת
 לאפשר את הקאברים לשיר, כי הרב רצה שהשיר
 הזה יתפרסם כמה שיותר. לכן גם אני שמחתי
 על כל קאבר שיצא". וכשהקאברים זכו להצלחה
 גדולה יותר מהשיר המקורי? "אין לי שום עניין
 בכבוד. אנחנו רק רוצים לעשות טוב לעם ישראל
 ולשמוח אותו".

שם במה // ידוע בשם הבמה אֶלִיָּצוֹר. "זה
 שם שאימצתי לעצמי עוד בתחילת הקריירה שלי.
 יש באליצור שני יו"דים, שלמעשה משקפים את
 שני יאיר הקיימים: אחד זה יאיר שרוצה להיות
 בשיבה ולעבוד את ה' והשני הוא יאיר היוצר,
 שעושה את השליחות שלו בעולם דרך היצירה".

מתבודד // מקפיד להקדיש לפחות שעה
 ביום להתבודדות. "לא עובר עליי יום בלי
 התבודדות. אני מאמין שמי שרוצה לחיות חיים
 שפויים כדאי לו להתבודד כל יום. זה פשוט ישרדג
 לו את החיים. לדבר עם ה' על הכול בפשטות".

נועל'ה בשרון

כשאוכל ואהבה נפגשים עם הציונות הדתית

נועל'ה מתחם האירועים של הציונות הדתית

ארועים עד 800 איש

ביחד נשמח. ביחד ננצח!

מזל טוב למשפחות שבחרו לשמוח בנועל'ה:

משפחת נגר ראש העין | משפחת אלקב כפ"ס
 משפחת דהרי ראש העין | משפחת דגגה ירושלים
 משפחת כהן הרצליה

1000 חוות דעת לא טועות

משעול גיל 1 כפר סבא

להזמנות: יורם 054-7009111

חפשו בפייסבוק נועל'ה אירועי בוטיק בשרון
 Noale-events.co.il

מה דעתך על ריבונות?

גאוגרפית וביטחונית - תחת ריבונות ישראל. ואכן, אנו בתקופה היסטורית שבה החלת הריבונות נראית קרובה מאי פעם. ככל שנצליח להדהד יותר את הכמיהה של הציבור לריבונות, כך גוברים הסיכויים שלמנהיגי ישראל יהיה אומץ להצביע בעדה. אחרת נצטרך להתיישר עוד שנים רבות עם התרמית הבין-לאומית שמציגה את עם ישראל ככובש בארץ מולדתו. את הפרדיגמה הזאת חייבים לפרק, וזה מתחיל בביטחון שלנו בצדקת דרכנו ובאמירה ברורה.

מה באמת לחפש בשידוך. בשבת שעברה קראנו את פרשת חיי שרה, ובה פגשנו את השדכן האולטימטיבי שיוצא לחפש שידוך ליצחק בן הארבעים, והוא קובע קריטריונים ברורים למציאת המיועדת. אליעזר מבקש מידות, לא כסף ולא זהב, לא ייחוס ולא יופי. יצחק אבינו אינו שואל מה משקלה של רבקה ומה הגובה שלה, ומה דעתה על החלת ריבונות עכשיו. הוא מתרכז בעיקר. וכך אליעזר מאתר את רבקה על פי תכונותיה הסגוליות, על פי מידת החסד המופלאה המתגלה במקום המפגש הסגולי לשידוך, ליד הבאר. מידותיה הנעלות של רבקה, ולא יופייה או רכושיה, הופכות אותה לראויה להינשא ליצחק הצדיק.

כמה זה מדויק. בכל ייעוץ שאני מנהלת מול רווק או רווקה שמנסים לברר פרט רפואי הקשור ל"מדויק", אני מדגישה שעם כל הכבוד לידע המקצועי שלי, ולרצון שהאדם שאנחנו קושרים איתו קשר יהיה לא פחות ממושלם גם בגופו, הדבר היחיד שבאמת חשוב בעיניי הוא המידות. הן גם לא משתנות ברבות השנים. המשקל עלול להשתנות לכל כיוון (למה זה בכלל עולה לדיון?), בוודאי גם הבריאות, ואפילו השקפת העולם של בן הזוג משתנה לעיתים. רק התכונות והמידות נשארות.

המודל החרדי. לדעתי, כדאי שנלמד כמה דברים מהציבור החרדי, שידוע לטפל באופן מקצועי בנושא החשוב ביותר לעם היהודי, שהוא נושא הקמת המשפחה. השדכנית החרדית מנסה לעשות התאמות בסיסיות בין משפחות, בין אמונות ודעות, בין סגנונות חיים, וזה מקל על הברורים של הבחור והבחורה. הם מגיעים לפגישה בטוחים יותר ורגועים יותר, כי הפתעות גדולות ופערם גדולים במנטליות לא צפויים להיות. השדכנית היא דמות חשובה שמלווה אותם מאל"ף ועד תי"ו - גם כשהרווק או הרווקה מגיעים הביתה בשעה מאוחרת, יש להם עם מי לדבר, את מי לשתף ועם מי להתיעץ. השדכנית גם מכינה את המשודך למפגש הבא, ובודקת את השטח גם אצל הצד השני כדי להקל על הבחור או הבחורה בתקשורת. ברגע שהוא יודע איך מרגיש הצד השני, הוא יכול לשתף את רגשותיו בפתיחות ובכך לסייע להתקדמות הקשר. מוסד השדכנות הוא סטרטאפ גאוני שיוצר את התוצר השווה ביותר בעולם - משפחה. גם בציבור שלנו יש מודלים דומים, דוגמת 'עין טובה' בהובלת הרב יוסף אליהו.

יש המון דברים טובים שאפשר וכדאי ללמוד מהציבור החרדי, כמו אסרטיביות בנושאים שחשובים להם, הקשר הטוב עם ההורים וההיררכיה המובנית בתוך המשפחה, אמונת החכמים הבלתי מעורערת ואהבת התורה והכבוד האבסולוטי ללומדי התורה. ולזה ראוי להקדיש טור שלם בפעם אחרת. ●

אנו בתקופה היסטורית שבה החלת הריבונות נראית קרובה מאי פעם. ככל שנצליח להדהד יותר את הכמיהה של הציבור לריבונות, כך גוברים הסיכויים שלמנהיגי ישראל יהיה אומץ להצביע בעדה. אחרת נצטרך להתיישר עוד שנים רבות עם התרמית הבין-לאומית שמציגה את עם ישראל ככובש בארץ מולדתו

תושייתו של ד"ר מטר. את משפחת מטר אני מכירה מזה ארבעים שנה. זה התחיל בקשר עם ד"ר דוד מטר, רופא ילדים ירושלמי מוכר וידוע. את התורנות הראשונה שלי כמתמחה ברפואת ילדים עשיתי עם ד"ר מטר, שהיה אז הרופא הבכיר במשמרת. לחדר המיון הגיע תינוק שאחיו הפעוט דחף לגרונו גולה, והאם המבוהלת, שלא למדה את תמרון היימליך, דחפה אותה בטעות עוד יותר עמוק.

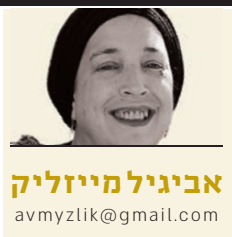
תמרון היימליך, שנקרא על שם רופא יהודי-אמריקאי, הוא תמרון לפתיחת נתיב אוויר שחסום על ידי גוף זר באמצעות לחיצת הבטן על הסרעפת ודחיקת האוויר בריאות בלחץ החוצה. חסימת נתיב האוויר החמורה עלולה להתבטא במאמץ נשימתי גובר, בכיחלון, בחוסר יכולת להשמיע קול או לנשום, ועלולה להגיע עד לאובדן הכרה. המטפל לוחץ את חזה התינוק פנימה בעדינות, במחזורים של חמש לחיצות חזה וחמש מכות על גבו עד לשחרור הגוף הזר.

ובחזרה לילד שלנו. אחרי הערכה קצרה ושיחת בזק עם האם, ד"ר מטר לקח פיקוד והילד נלקח מיד לחדר הניתוח לביצוע פרוצדורה אנדוסקופית. לא אשכח את תושייתו של הרופא הבכיר, את זריזותו ואת מומחיותו. יש לי הרבה הכרת הטוב אליו כמנטור ומורה ברפואת ילדים.

האישה שלצידו של ד"ר מטר היא נדיה. אני חושבת שאין כמעט אדם בציבור שלנו שלא מכיר את נדיה מטר ויהודית קצובר, שתי הנשים החביבות עטורות הכובעים שהקימו בשנת תשע"א את תנועת הריבונות לקידום החלת ריבונות ישראלית על יהודה ושומרון, ומופיעות ביחד באירועים ציבוריים כדי לפעול ולהשפיע.

לפרק את הפרדיגמה. בעצם, מאז כיבוש הארץ על ידי יהושע נאבק עם ישראל על ריבונותו בארצו, כי כל הגויים הקרובים והרחוקים נתנו עיניהם בארץ הטובה הזאת - הפלשתים והארמים והמואבים, והאדומים והמצרים והבבלים, והאשורים והפרסים והיוונים, והרומאים והביזנטים והמוסלמים, והממלוכים והטורקים והאנגלים - עד שזכינו להקמת המדינה על חלק מארץ הקודש בשנת תש"ח, אחרי שאומות העולם הכירו בטיעון ההיסטורי הצודק של בעלותנו על הארץ, עוד לפני הקמת מדינת ישראל. כך נולדה הצהרת בלפור, והחלטת חבר העמים בסן רמו בשנת תרפ"ג, החלטה שהחוק הבין-לאומי חל עליה עד היום. אבל כיבוש שטחי יהודה ושומרון וירושלים המזרחית הגיע רק עם מלחמת ששת הימים, שהכריחה אותנו לחזור לרוב חלקי ארץ ישראל המקודשת. בגלל שלא הכרזנו על השטחים הללו כשטחי מדינת ישראל, הבעלות שלנו עליהם נראית מגומגמת, וכך היחס של חלק ניכר מעמנו.

ברוך ה' שיש לנו משוגעות לדבר, שחזרות ואומרות שלאורך כמעט שיששים שנה מאז מלחמת ששת הימים ממשלות ישראל מתחמקות מקבלת אחריות על חלק מהותי זה של ארצנו, שבו מתגוררים עתה יותר מ-700,000 יהודים, אך עדיין אין בו ריבונות ישראלית. הן אומרות, ובצדק, שלאחר שנים שבהן עסק הימין בישראל בהיאחזות בשטח, בבנייה והתיישבות ברחבי הארץ, הגיעה העת להוסיף קומה מדינית עם תוכנית שמציעה סדר חדש בין הירדן לים. התוכנית מתייחסת לארץ ישראל מערבה לירדן כיחידה אחת, היסטורית, אקולוגית,

למנה עיקרית: לב אחד

הסדנה שהעברתי הפגישה אותי בתחילה עם מקבץ אקראי של נשים שלא הבנתי מה הקשר ביני וביניהן. אחרי כמה שעות מצאנו את עצמנו רוקדות יחד בתפילה

שקעתי בשיחות ארוכות ומרתקות בכל פעם עם אישה אחרת, ונהניתי מכל רגע.

בדרך עצרנו בציון הבבא סאלי זצ"ל, שם עמדנו כולנו בתפילה משותפת. שרנו בהתרגשות עצומה "אחינו כל בית ישראל" ועוד שירים של תקווה ותחינה לה', התפללנו על החיילים, החטופים, הפצועים ועם ישראל כולו. מצאתי את עצמי רוקדת יד ביד עם נשים שעד לפני שעתיים לא הכרתי ומתפללת תפילה כל כך עוצמתית. התרגשתי עד דמעות. הן כבר ממש לא היו קבוצת נשים אקראיות, אלא אחיות שלי בלב.

בדרך כלל כשאני מגיעה להרצאה או לסדנת בישול - זה בפני קהל שאני לא מכירה כלל. אבל כאן, הגענו לארוחת הצהריים אחרי מסע משותף ומרגש, אחרי הרבה פתיחות והקשבה זו לזו - וכך גם הכנת האוכל הפכה להיות חוויה אחרת לגמרי. צחקנו, שמחנו, בכינו, התרגשנו - והאוכל, בהתאם, יצא פשוט מושלם! מיום שלא ממש ידעתי מה יהיה בו ואיך הוא ייגמר, זכיתי לחוויה מרתקת של מפגש בלתי אמצעי עם העם המתוק שלנו. או הנה המנה העיקרית שהכנו שם כולנו ביחד, ונהנינו מכל רגע. ●

שרגיל כל הזמן לקטלג ולקבוע דעות קדומות, ממחר במצב כזה לשלוח כל מיני קביעות: היא מוזרה, ההיא נראית לי משהו אחד והשנייה משהו אחר, הבגדים של אחת מהן משייכים אותה לקבוצה כזו ואת השנייה לקבוצה אחרת.

הלאה הסטריאוטיפ

אחר כך נכנסנו לאוטובוס, הנהג שם מוזיקה נעימה ששימחה את כולנו, והמנחה של האירוע לקחה מיקרופון, הסבירה לנו את מטרות היום ומה עומד לקרות, ולבסוף ביקשה מכל אחת מהנשים להציג את עצמה. בהתחלה כולן קצת התביישו, אבל לאט לאט הן הפשירו. המשתתפות הציגו את עצמן באופן יותר ויותר משוחרר, ואני פשוט הייתי מרותקת לגלות עד כמה אני לא מבינה כלום. הדברים אותי לשמוע מישהי, שהלבשתי עליה איזושהי כותרת שהסתמכה על אוסף של עובדות חיצוניות - פותחת את הפה ומספרת על עצמה, ואני מגלה שכל מה שחשבתי היה שטחי לחלוטין. בעצם זאת מישהי אחרת לגמרי, עם עולם פנימי שלם מלא צבע, יופי ומוחשבה. לאחר מכן

הסיפורים הכי מרתקים בעולם נכתבים על ידי ה' והמציאות שהוא בורא לנו. מדהים אותי לגלות איך כל כך הרבה פעמים הדעה המוקדמת שלי מתהפכת ודברים משתנים מן הקצה אל הקצה, מוכיחים לי שבכל דבר בעולם יש הרבה יותר מן הנראה לעין.

מצאתי את עצמי במפגש נשים מסוג ונסיבות שונים מאוד ממה שאני רגילה. הייתה זו קבוצה של נשים שהתבקשתי להעביר להן סדנה, בלי שאדע בדיוק באיזה קהל מדובר. הן נפגשו ליום של פעילות משותפת שהחלק שלי בו היה ארוחת צהריים חווייתית, שבה כל אחת מהן הביאה מנה משל עצמה. אני הייתי אמורה להדגים ולהפעיל אותן בהכנת שלוש מנות. המפגש כולו התקיים ביישוב דרומי מרוחק, שנסענו אליו יחד באוטובוס שנשכר לצורך האירוע, במשך שעה וחצי לכל כיוון. כשהגעתי לנקודת המפגש המשותפת בשעת בוקר די מנומנמת, גיליתי קבוצת נשים שנראתה לי כל כך אקראית - לא הצלחתי למצוא שום מכנה משותף ביניהן וביני, כל אחת בסגנון כל כך שונה, טווח גילים רחב, דתיות יותר או פחות וגם בכלל לא, מהערים הגדולות ומיישובים רחוקים. המבט שלנו,

נודלס עם ירקות ורצועות אנארכוט דק דק

ארוחה שלמה בצלחת אחת - גם אטריות, גם רצועות של אנארכוט דק דק שממש נועד להקפצה, יחד עם ירקות ורוטב מושלם. מתקבלת מנה נהדרת, בריאה וטעימה להפליא.

4 מנות

מאן 60 שניות
12-15 דקות

דרגת קושי
קלה

• חופן פטריות פרוסות לרצועות	• חבילת אנארכוט נודלס מושרות או
• 4 כפות רוטב סויה	מבושלות לפי ההוראות על העטיפה
• 2 כפות רוטב טריאקי	• 1 בצל סזון
• 2 כפות רוטב צ'ילי מתוק	• 4 כפות שמן
• מלח ופלפל	• 2 גזרים קלופים ופרוסים לרצועות
• חבילת אנארכוט פרוס דק דק	• רבע כרוב לבן, פרוס לרצועות
• רבע כפית צ'ילי גרוס	• 3 שיני שום כתושות
• בצל ירוק וכוסברה קצוצה להגשה	• חצי כפית ג'ינג'ר טרי מחורר
	(לא חובה)

חותכים את פרוסות האנארכוט לרצועות דקות בעובי חצי סנטימטר. מחממים מחבת ומקפצים אותן עם שתי כפות שמן שתיים שלוש דקות עד להזהבה, מתבלים במלח ופלפל ושומרים בצד. מחממים שוב את המחבת ומוסיפים עוד שתי כפות שמן. מוסיפים את השום הכתוש וג'ינג'ר מגורר אם רוצים, מטגנים כדקה, מוסיפים את פרוסות הבצל הסגול ומקפצים כדקה. מוסיפים את הגזר והכרוב ומערבבים, מקפצים יחד כדקה, ומתבלים בכך רוטב סויה. מוציאים מהמחבת ושומרים יחד עם רצועות הבשר.

מקפצים את האטריות, מוסיפים רבע כוס מים ומבשלים שתיים שלוש דקות, עד שהנודלס מתרככים. מוסיפים את הירקות, הבשר וכל הרטבים. מתבלים במלח ופלפל, טועמים ומתקנים תיבול במידת הצורך. מעבירים לקערת הגשה, מפזרים צ'ילי גרוס ואת עשבי התיבול ומגישים מיד.

SHIELD
כלים להורות דיגיטלית

POWERED
BY רימון

בעזרת השילד
המשפחה שלכם מוגנת
גם בווטסאפ!

הגנה בהתאמה
אישית לכל משתמש

הגנה בווטסאפ
וברשתות חברתיות

בקרה על זמני מסך
בכל מכשיר

לגלוש מוגנים
במהירות הסיב

* 8 9 1 1

rimon.net.il

חדש! SHIELD

פתרונות דיגיטליים מתקדמים להורות חדשה,
כולל הגנה בווטסאפ

עם SHIELD מבית רימון אתם יכולים להיות רגועים שהילדים מוגנים גם בווטסאפ. אם יש תמונה או תוכן שאינם הולמים, SHIELD פשוט תעלים אותם ותאפשר לילדיכם להמשיך להתכתב רק עם תוכן שמתאים להם. התקינו SHIELD ותהיו בראש שקט שהילדים שלכם מוגנים ברשתות החברתיות, באינטרנט ואפילו בווטסאפ.